

Rusko, Ukrajina a válečné právo: Zločin agrese

 consortiumnews.com/2022/03/29/russia-ukraine-the-law-of-war-crime-of-aggression

March 29, 2022

Consortium News

Independent Investigative Journalism and Political Review - Since 1995

consortiumnews.com

CN LIVE

Robert Parry 1949-2018

Scott Ritter, v první části dvoudílné série, vykládá mezinárodní právo týkající se zločinu agrese a jak souvisí s ruskou invazí na Ukrajinu.

Norimberský proces. 1. řada: Hermann Goering, Rudolf Hess, Joachim von Ribbentrop, Wilhelm Keitel. 2. řada: Karl Dönitz, Erich Raeder, Baldur von Schirach, Fritz Sauckel. (Úřad náčelníka právního oddělení USA pro stíhání kriminality osy/záznamů statických snímků LICON, Special Media Archives Services Division (NWCS-S))

„Zahájit útočnou válku není jen mezinárodní zločin; je to nejvyšší mezinárodní zločin, který se od ostatních válečných zločinů liší pouze tím, že v sobě obsahuje kumulativní zlo celku. – Soudci Mezinárodního vojenského tribunálu při Norimberském procesu.

Scott Ritter *Special pro Consortium News*

Pokud jde o legální použití síly mezi státy, považuje se za nezpochybnitelný fakt, že v souladu se záměrem Charty Organizace spojených národů zakázat všechny konflikty existují pouze dvě přijatelné výjimky. Jedním z nich je donucovací akce k udržení mezinárodního míru a bezpečnosti schválená rezolucí Rady bezpečnosti přijatou podle kapitoly VII Charty, která umožňuje použití síly.

Druhým je přirozené právo na individuální a kolektivní sebeobranu, jak je zakotveno v článku 51 Listiny, který zní takto:

„Nic v této Chartě nenaruší přirozené právo na individuální nebo kolektivní sebeobranu, dojde-li k ozbrojenému útoku proti členovi Organizace spojených národů, dokud Rada bezpečnosti nepřijme opatření nezbytná k udržení mezinárodního míru a bezpečnosti. Opatření přijatá členy při výkonu tohoto práva na sebeobranu budou neprodleně oznámena Radě bezpečnosti a žádným způsobem neovlivní pravomoc a odpovědnost Rady bezpečnosti podle této Charty kdykoli přijmout taková opatření, považuje za nezbytné pro udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti.

Jasný výklad článku 51 objasňuje, že spouštěcím mechanismem nezbytným pro uplatnění práva na sebeobranu je skutečný ozbrojený útok – pojem otevřeného ohrožení bezpečnosti sám o sobě nestačí .

Před přijetím Charty OSN byl podle mezinárodního zvykového práva interpretací role preempce, jak je aplikován na princip sebeobranu, Hugo Grotius, holandský právní vědec ze 17. století, který ve své knize De Jure Belli Ac Pacis („O právu války a míru“) prohlásil, že „válka na obranu života je přípustná pouze tehdy, když je nebezpečí bezprostřední a jisté, nikoli když se pouze předpokládá“, a dodal, že „nebezpečí musí být bezprostřední a bezprostřední bod v čase.“

Grotius tvořil jádro takzvaného „Caroline Standard“ z roku 1842 (pojmenovaného po americké lodi tohoto jména, která byla napadena britským námořnictvem poté, co pomáhala kanadským rebelům v roce 1837), kterou navrhl tehdejší americký ministr zahraničí Daniel Webster. . Předkupní právo nebo předběžnou sebeobranu podporovala pouze za extrémních okolností a v jasně vymezených hranicích.

„Nepochybně,“ napsal Webster, „je spravedlivé, že i když se připouští, že výjimky vyrůstající z velkého zákona sebeobranu existují, tyto výjimky by měly být omezeny na úlevy, ve kterých je „*nezbytnost takové sebeobranu okamžitá, ohromující a neponechávající žádnou volbu prostředků a žádný okamžik pro uvažování* .“

Až do přijetí Charty OSN v roce 1945 se Websterova kritéria, těžce vypůjčená od Grotia, stala zákonem Black Letter týkajícím se anticipační akce v mezinárodním právu. Jakmile však byla ustavena Organizace spojených národů a Charta OSN byla posvěcena jako mezinárodní právo, koncept preempce nebo anticipační sebeobranu ztratil v mezinárodním zvykovém právu přízeň.

George Ball, zástupce náměstka státního tajemníka prezidenta Johna F. Kennedyho, učinil následující slavnou poznámku o možnosti amerického útoku na Kubu v reakci na rozmístění sovětských jaderných raket na kubánském území v roce 1962. O tom, jak se diskutovalo v situační místnosti Bílého domu, Ball řekl: „Postup, kdy udeříme bez varování, je jako Pearl Harbor... Je to... je to takové chování, které by se dalo očekávat od Sovětského svazu. Není to chování, které se od Spojených států očekává.“

29. října 1962 Zasedání výkonného výboru Rady národní bezpečnosti během kubánské raketové krize. (Cecil Stoughton, Bílý dům, v prezidentské knihovně a muzeu Johna F. Kennedyho)

Standard Ball řídil administrativu prezidenta Ronalda Reagana, když v roce 1983 Izrael bombardoval jaderný reaktor Osirak v Iráku. Izrael tvrdil, že „odstraněním této hrozné jaderné hrozby pro svou existenci Izrael pouze uplatňoval své legitimní právo na sebeobranu ve smyslu tohoto termínu v mezinárodním právu a jak je zachováno v Chartě OSN“.

Reaganova administrativa nakonec nesouhlasila a americká velvyslankyně při OSN Jeane Kirkpatrick řekla: „Náš úsudek, že izraelské akce porušily Chartu Organizace spojených národů, je založen na přesvědčení, že Izrael nevyčerpal mírové prostředky pro vyřešení tohoto sporu. Kirkpatrick však poznamenal, že prezident Reagan zastával názor, že „Izrael mohl upřímně věřit, že jde o obranný krok“.

Americká argumentace se zabývala procesem izraelské akce, totiž skutečností, že Izrael nepředložil problém Radě bezpečnosti, jak vyžaduje článek 51. V tomto případě USA vycházely z rozsudku Sira Humphreyho Waldocka, šéfa Mezinárodní soudní dvůr, který ve své knize z roku 1952, *Regulace použití síly jednotlivými státy v mezinárodním právu*, poznámeneal :

„Charta zavazuje členy, aby předložili Radě nebo Shromáždění jakýkoli spor nebezpečný pro mír, který nemohou urovnat. Členové mají proto nezbytnou povinnost dovolávat se jurisdikce Organizace spojených národů, kdykoli vznikne vážné ohrožení jejich bezpečnosti spojené s pravděpodobností ozbrojeného útoku.

Po irácké invazi do Kuvajtu v srpnu 1990 byly Spojené státy schopny sestavit různorodou mezinárodní koalici citováním nejen článku 51, který poskytoval poněkud slabý důvod pro intervenci založenou na sebeobraně a kolektivní bezpečnosti, ale také rezolucí Rady bezpečnosti 678. prošel podle kapitoly VII Charty OSN. To opravňovalo použití síly k vystěhování Iráku z Kuvajtu. Bez ohledu na to, kde se o podstatě tohoto konfliktu nacházelo, faktem je, že z hlediska mezinárodního práva byla zákonnost, na níž USA a koalice použily sílu, pevná jako skála.

Následky operace Pouštní bouře, vojenské kampaně vedené Spojenými státy za osvobození Kuvajtu, však takovou jasnost postrádaly. Zatímco byl Kuvajt osvobozen, irácká vláda byla stále na svém místě. Protože rezoluce 678 nepovolovala změnu režimu, další existence vlády iráckého prezidenta Saddáma Husajna představovala politický problém pro Spojené státy, jejichž prezident George HW Bush ve svém projevu z října 1990 přirovnal Saddáma Husajna k blízkovýchodní obdobě Adolfa Hitler, vyžadující odplatu podobnou Norimberku.

USA zneužívání usnesení o příměří

Rada bezpečnosti pod tlakem Spojených států schválila rezoluci o příměří 687 podle kapitoly VII, která spojovala zrušení ekonomických sankcí uvalených na Irák za invazi do Kuvajtu s ověřeným odzbrojením iráckých zbraní hromadného ničení (ZHN) podle pod záštitou zbrojních inspektorů OSN.

Proces odzbrojování OSN znepokojovaly dva různé spodní proudy. Prvním byla skutečnost, že irácká vláda byla neochotným účastníkem procesu odzbrojení a aktivně skrývala před inspektory materiál, zbraně a dokumentaci týkající se zakázaných raketových, chemických, biologických a jaderných programů.

Tento aktivní program utajování představoval de facto závažné porušení rezoluce o příměří, čímž byl *prima facie* důvod pro obnovení vojenské akce za účelem přinucení Iráku k dodržování.

Druhým byla skutečnost, že Spojené státy místo toho, aby použily proces odzbrojení schválený Radou bezpečnosti k zbavení Iráku ZHN, místo toho použily sankce vyvolané pokračující iráckou neposlušností k vytvoření podmínek uvnitř Iráku k odstranění Saddáma od moci.

Proces inspekce zbraní byl pro Spojené státy užitečný pouze tehdy, pokud podporoval tento jedinečný cíl. Na podzim roku 1998 se inspekce staly pro americkou iráckou politiku nepohodlné.

V kroku pečlivě koordinovaném mezi inspekčním týmem OSN a vládou USA byla mezi inspektory OSN a iráckou vládou zorganizována konfrontace založená na inspekcích, která byla poté použita jako záminka pro stažení inspektorů OSN z Iráku. Americká vláda s odvoláním na hrozbu, kterou představují irácké zbraně hromadného ničení v prostředí bez inspekce, zahájila třídní letecké bombardování Iráku známé jako operace Desert Fox.

Ani USA, ani Spojené království (dva národy zapojené do operace Pouštní liška) nedostaly pravomoc od Rady bezpečnosti OSN před tím, než podnikly vojenskou akci. Neexistuje žádná konkrétní zákonná pravomoc, která by umožnila USA nebo Británii jednat jednostranně, pokud jde o prosazování rezoluce podle kapitoly VII, jako je 687. Zatímco Rada bezpečnosti by zjevně mohla povolit vynucené dodržování (tj. síla), žádný jednotlivý národ ani kolektiv nemá jednostrannou donucovací pravomoc, což z operace Pouštní liška činí nezákonný akt agrese podle mezinárodního práva.

USA se snažily obejít tuto zákonnost vytvořením případu pro vojenskou akci pod rubrikou „právo na odvetu“, přičemž akt Iráku je v podstatném porušení jeho závazků podle rezoluce 687 sloužící jako ospravedlnění pro odvetu. Abychom mohli argumentovat tím, co je podle většiny nejasný případ, dotyčný úder by se musel omezit na cíle, které by bylo možné výlučně definovat jako související se zbraněmi hromadného ničení (ZHN).

Skutečnost, že USA a Spojené království zasáhly velké množství stránek, z nichž žádná nesouvisela s výrobou nebo skladováním zbraní hromadného ničení, podkopává legitimitu jakéhokoli ospravedlnění v rámci nároku na odvetu, což činí operaci Desert Fox neoprávněným (tj. nezákonným) použitím. vojenské síly.

Zastrašování

Zbrojní inspektoři OSN ve středním Iráku, 1. června 1991. (Foto OSN)

Jedním z účelů údajně ospravedlnit akci v rámci „práva na odvetu“ byl pojem odstrašení, konkrétně že provedením omezené odvety v reakci na zdokumentované závažné porušení rezoluce podle kapitoly VII by USA a Spojené království odrazovaly. Iráku před jakýmkoli budoucím nedodržováním předpisů.

Jedním z klíčových aspektů odstrašování při obraně zákona je však potřeba, aby akt, z něhož je odstrašování odvozeno, byl sám o sobě legitimní. Vzhledem k tomu, že operace Pouštní liška byla na *první pohled* nezákonným činem, odstrašující hodnota vygenerovaná touto akcí byla nulová.

Neschopnost vytvořit platnou politiku odstrašování vyvolala opak toho, co bylo zamýšleno – povzbudila Irák, aby se vzepřel vůli Rady bezpečnosti na základě mylného závěru, že její členové jsou bezmocní proti ní zakročít.

V roce 2003 administrativa prezidenta George W. Bushe dokázala, že se Iráčané mýlili.

Poté, co Spojené státy nedokázaly implementovat životaschopnou doktrínu vojenského odstrašování při řešení nesplněných závazků Iráku podle rezolucí Rady bezpečnosti, vytvořily nový přístup k vyřešení iráckého problému jednou provždy – doktrínu preempce.

Tuto doktrínu poprvé formuloval prezident Bush ve svém projevu ve West Pointu v červnu 2002, kde prohlásil, že „v některých případech stále platí zastrašování, nové hrozby vyžadují nové myšlení... pokud budeme čekat, až se hrozby plně zhmotní, budeme čekat také dlouho.“

26. srpna 2002 viceprezident Dick Cheney konkrétně spojil Bushovu zárodečnou doktrínu preempce s Irákem, když na sjezdu pro veterány zahraničních válek prohlásil, že:

„To, co nesmíme udělat tváří v tvář smrtelné hrozbě, je podlehnout zbožným přáním nebo svévolné slepotě... doručitelné zbraně hromadného ničení v rukou teroristické sítě nebo vražedného diktátora nebo těch dvou, kteří spolupracují, představují stejně vážnou hrozbu jako lze si představit. Rizika nečinnosti jsou mnohem větší než rizika jednání.“

Certifikované předkupní právo

Watch Video At: <https://youtu.be/f7iorfwcmeY>

Počátkem září 2002 Bushova administrativa zveřejnila svou Národní bezpečnostní strategii (NSS), která potvrdila jako oficiální politiku USA princip preempce. Konstatovala, že doktríny zadržování a odstrašování z dob studené války již nefungovaly, když se vypořádaly s matricí hrozeb po 11. září, která zahrnovala nepoctivé státy a nestátní teroristy.

„Trvalo nám téměř deset let, než jsme pochopili skutečnou povahu této nové hrozby,“ uvedla NSS.

„Vzhledem k cílům darebáckých států a teroristů se USA již nemohou spoléhat pouze na reaktivní postoj, jak tomu bylo v minulosti. Neschopnost odradit potenciálního útočníka... a rozsah potenciálního poškození, které by mohlo způsobit výběr zbraní našich protivníků, tuto možnost neumožňuje. Nemůžeme dovolit našim nepřátelům udeřit první.“

NSS dále nabídl právní argument pro tuto novou doktrínu.

„Mezinárodní právo po staletí uznávalo, že národy nemusí utrpět útok, než se mohou zákonně bránit proti silám, které představují bezprostřední nebezpečí útoku. Právní vědci a mezinárodní právníci často podmiňují legitimitu preempce existencí bezprostřední hrozby – nejčastěji viditelné mobilizace armád, námořnictva a vzdušných sil připravujících se k útoku.“

Podle NSS bylo nutné koncept bezprostřednosti jako předpokladu pro legitimní použití anticipační sebeobrany přizpůsobit novým druhům hrozeb, které se objevily. „Čím větší je hrozba,“ prohlásila NSS, „tím větší je riziko nečinnosti – a tím přesvědčivější je důvod podniknout předběžnou akci na naši obranu, i když zůstává nejistota ohledně času a místa nepřátelského útoku. Aby se předešlo nebo zabránilo takovým nepřátelským činům, Spojené státy budou v případě potřeby jednat preventivně.“

Nová Bushova doktrína preempce nebyla dobře přijata právními vědci a specialisty na mezinárodní vztahy. Jak poznamenal William Galston, v té době profesor veřejné politiky na University of Maryland, v článku publikovaném 3. září 2002,

„Globální strategie založená na nové Bushově doktríně preempce znamená konec systému mezinárodních institucí, zákonů a norem, na jejichž budování jsme pracovali více než půl století. V sázce není nic menšího než zásadní posun v postavení Ameriky ve světě. Místo aby nadále sloužily jako první mezi rovnými v poválečném mezinárodním systému, Spojené státy by jednaly jako zákon samy o sobě a vytvořily by nová pravidla mezinárodní angažovanosti bez souhlasu jiných národů.

Galstonova slova zopakoval i tehdejší generální tajemník OSN Kofi Annan, který krátce po zveřejnění NSS prohlásil, že představa preventivní sebeobrany povede ke zhroucení mezinárodního pořádku. Annan věřil, že aby jakákoli vojenská akce proti Iráku měla legitimitu podle Charty OSN, musí existovat nová rezoluce Rady bezpečnosti, která konkrétně povoluje vojenskou reakci.

USA a Spojené království se ve skutečnosti snažily zajistit takovou rezoluci na začátku roku 2003, ale neuspěly. Invaze do Iráku pod vedením USA, zahájená v březnu 2003 pod výhradní autoritou americké doktríny preempce, jako taková „nebyla v souladu s chartou OSN,“ řekl Annan, který dodal: „Z našeho hlediska a z hlediska charty to bylo nezákonné.“

Jako de facto první testovací případ nové americké doktríny preempce by USA těžily z toho, že se ukázalo, že mají pravdu v předpokladech hlavních hrozeb, které podpořily potřebu naléhavosti. Historie ukázala, že hlavní problém hrozby – problém iráckých zbraní hromadného ničení – byl od základu chybný, odvozený jakoby z vyrobeného případu války založeného na smyšlených zpravodajských informacích.

Stejně tak iluzorní se ukázalo i takzvané spojení mezi iráckými ZHN a teroristy z Al-Káidy, kteří spáchali teroristické útoky z 11. září. Doktrína pre-empce s sebou nese vysoký standard důkazu; pokud jde o Irák, tento standard nebyl ani zdaleka splněn, takže invaze do Iráku v roce 2003 byla i při nejliberálnější aplikaci doktríny nezákonná.

Ukrajina

Putin oznamuje vojenskou operaci proti Ukrajině 24. února (snímek obrazovky AP)

Obavy, že jakýkoli pokus vytesat doktrínu předkupního práva ze čtyř rohů mezinárodního práva definovaných článkem 51 Charty OSN by vedl k vytvoření nových pravidel mezinárodní angažovanosti a že by to mělo za následek zhroucení mezinárodního práva; objednávka byla realizována 24. února.

Tehdy ruský prezident Vladimir Putin s odkazem na článek 51 jako svou autoritu nařídil to, co nazval „zvláštní vojenskou operací“ proti Ukrajině za údajným účelem eliminace vojenských formací spojených s neonacisty, které jsou obviněny z provádění genocidy proti Rusku. mluvící obyvatelstvo Donbasu a pro demontáž ukrajinské armády Rusko věřilo, že sloužilo jako de facto zástupce vojenské aliance NATO.

Putin nastínil podrobný případ preempce, podrobně popisuje hrozbu, kterou pro Rusko představuje expanze NATO na východ, stejně jako pokračující vojenské operace Ukrajiny proti ruskému mluvícímu lidu Donbasu.

Putin řekl, že „zúčtování mezi Ruskem a těmito silami se nelze vyhnout. Je to jen otázka času. Připravují se a čekají na správnou chvíli. Navíc zašli tak daleko, že usilovali o získání jaderných zbraní. Nedopustíme, aby se to stalo." NATO a Ukrajina, prohlásil Putin,

„Nenechal nám [Rusku] jinou možnost obrany Ruska a našeho lidu, kromě té, kterou jsme dnes nuceni použít. Za těchto okolností musíme přijmout odvážná a okamžitá opatření. Lidové republiky Donbass požádaly Rusko o pomoc. V této souvislosti, v souladu s článkem 51 Charty OSN, se svolením Rady federace Ruska a při provádění smluv o přátelství a vzájemné pomoci s Doněckou lidovou republikou a Luganskou lidovou republikou, ratifikované Federálním shromážděním dne února 22 jsem se rozhodl provést speciální vojenskou operaci.

Není divu, že Putinův případ invaze na Ukrajinu byl na Západě široce odmítnut. „Ruská invaze na Ukrajinu,“ prohlásila Amnesty International , „je zjevným porušením Charty Organizace spojených národů a aktem agrese, který je podle mezinárodního práva zločinem. Rusko zjevně porušuje své mezinárodní závazky. Její činy jsou zjevně proti pravidlům a zásadám, na kterých byla založena Organizace spojených národů.

John B. Bellinger III, americký právník, který sloužil jako právní poradce ministerstva zahraničí USA a Rady národní bezpečnosti během vlády George W. Bushe, tvrdil , že Putinův nárok podle článku 51 „nemá žádnou faktickou ani právní podporu“.

Zatímco Bellinger poznamenává, že článek 51 „nenarušuje přirozené právo na individuální nebo kolektivní sebeobranu, dojde-li k ozbrojenému útoku proti členovi Organizace spojených národů“, pospíšil si poznamenat, že Ukrajina nespáchala ozbrojený útok proti Rusku ani nevyhrožovala udělat to tak.

Bellinger odmítá tvrzení Ruska o opaku a poznamenává, že „I kdyby Rusko mohlo prokázat, že Ukrajina spáchala nebo plánovala spáchat útoky na Rusy v ukrajinských oblastech Doněck a Luhansk, článek 51 by nedovolil akci v rámci kolektivní sebeobrany. protože Doněck a Luhansk nejsou členskými státy OSN.

Zatímco představa, že právník, který sloužil v americké prezidentské administrativě, která vytvořila původní doktrínu preempce používanou k ospravedlnění invaze do Iráku pod vedením USA, by nyní argumentovala proti aplikaci stejné doktríny jiným státem, by se zdála pokrytecká Pokrytectví samo o sobě nezpochybňuje Bellingerovy základní argumenty proti Rusku ani tvrzení jeho prezidenta.

Watch Video At: https://youtu.be/rsSB_2RShBQ

Naneštěstí pro Bellingera a ty, kteří sdílejí jeho právní názor, předchozí administrativa amerického prezidenta, vláda Williama Jeffersona Clintona, již dříve vytvořila novou právní teorii založenou na právu na předvídavou kolektivní sebeobranu podle článku 51 Charty OSN.

Clintonova administrativa tvrdila, že toto právo bylo řádně uplatněno za „normativního očekávání, které umožňuje předvídatelné akce kolektivní sebeobrany ze strany regionálních bezpečnostních nebo sebeobranných organizací, kde organizaci zcela neovládá jediný člen“. NATO, ignorující zřejmou realitu, že je ve skutečnosti ovládáno Spojenými státy, si takový status nárokovalo.

Zatímco důvěryhodnost tvrzení NATO o „předběžné kolektivní sebeobraně“ se zhroutila, když vyšlo najevo, že jeho charakterizace kosovské krize jako humanitární katastrofy naplněné prvky genocidy, která vytvořila nejen morální ospravedlnění zásahu, ale i morální nutnost, se ukázalo být o něco víc než skrytá provokace prováděná CIA za jediným účelem, vytvořit podmínky pro vojenskou intervenci NATO.

I když lze právně zpochybnit tvrzení Ruska, že jeho společná operace s nově uznanými ruskými nezávislými národy Lugansk a Doněck představuje „organizaci regionální bezpečnosti nebo sebeobranu“, pokud jde o „předběžné akce kolektivní sebeobranu“ podle čl. 51, nemůže být pochyb o oprávněnosti ruského tvrzení, že rusky mluvící obyvatelstvo Donbasu bylo vystaveno brutálnímu osmiletému bombardování, které zabilo tisíce lidí.

Kromě toho Rusko tvrdí, že má dokumentární důkaz, že ukrajinská armáda se připravovala na masivní vojenskou invazi do Donbasu, která byla zabráněna Ruskem vedenou „zvláštní vojenskou operací“. [Údaje OBSE ukazují nárůst vládního ostřelování oblasti ve dnech před nastěhováním Ruska.]

A konečně, Rusko formulovalo tvrzení o záměru Ukrajiny ohledně jaderných zbraní, a zejména o snaze vyrobit takzvanou „špinavou bombu“, která musí být ještě prokázána nebo vyvrácena. [Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj se zmínil o hledání jaderné zbraně v únoru na mnichovské bezpečnostní konferenci.]

Pointa je, že Rusko předložilo rozpoznatelný nárok v rámci doktríny předvídatelné kolektivní sebeobranu, kterou původně vymyslely USA a NATO, protože se vztahuje na článek 51, který je založen na skutečnosti, nikoli na fikci.

I když by mohlo být v módě, aby lidé, organizace a vlády na Západě přijali ukvapený závěr, že ruská vojenská intervence představuje svévolné porušení Charty Organizace spojených národů a jako taková

představuje nezákonnou útočnou válku, pravdou je, že ze všech tvrzení týkajících se zákonnosti preempce podle článku 51 Charty Organizace spojených národů má Rusko ospravedlnění pro invazi na Ukrajinu na pevném právním základě.

Přichází v části 2: Rusko, Ukrajina a válečné právo: Válka a válečné zločiny.

Scott Ritter je bývalý zpravodajský důstojník americké námořní pěchoty, který sloužil v bývalém Sovětském svazu při provádění smluv o kontrole zbrojení, v Perském zálivu během operace Pouštní bouře a v Iráku dohlížel na odzbrojení ZHN.

Vyjádřené názory jsou výhradně názory autora a mohou, ale nemusí odrážet názory Consortium News.

Štítky: [Bill clinton](#) [Dicka Cheneyho](#) [Donbass](#) [George Ball](#) [George HW Bush](#) [George W. Bush](#) [John F. Kennedy](#) [Káva Annan](#) [NATO](#) [Organizace Severoatlantické smlouvy](#) [Norimberské tribunály](#) [Saddam hussein](#) [Scott Ritter](#) [Charta OSN](#) [Rada bezpečnosti OSN](#) [Vladimír Putin](#)